

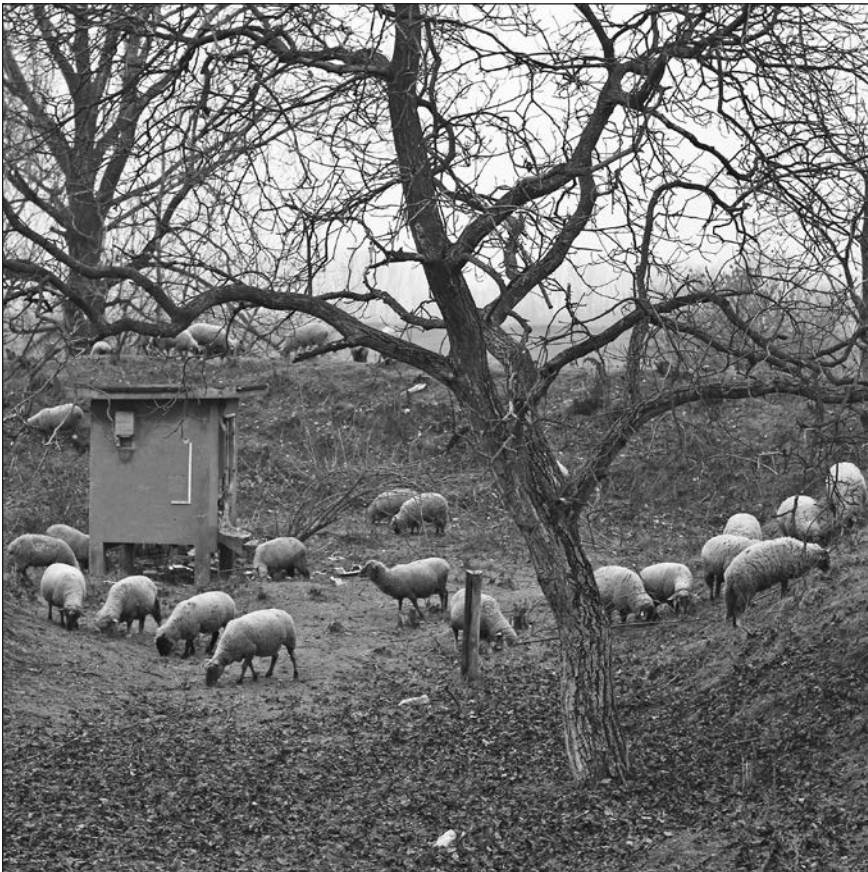
Kürti László

falubolondja

gyerekkorom óta rejtegettem, eleinte magam elől, öntudatlanul, később mások előtt kezdtem el szégyellni. pedig az ilyesmin titkokban gyönyörködni, csöndesen borzongani kell. mikor a létezés fogad be a saját intimitásaidba, már nem érdemes az általánosba, a neveltetés biztonságába, morális szabályok szemfedői mögé vakulni. jobb odabízni magad, sodródni, mégcsak nem is figyelni a szervi történéseidre. aki elfojtja érzéki létezését, az kizárólag csak az eszére marad. rég eluntam az eszemet. vagyis annyiban mégiscsak szeretem, hogy van kurázsija bármikor cserben hagyni, ösztönös önmagamnak átengedni. olyankor hagyom, hogy próbálgassa magát kiigazodni érzékszerveken, áthallgatni fül-, szem-, szívügyeimre. ha a legtriviálisabb kérdésekre sem ismerem a válaszokat vagy minimum komoly fejtörést okoznak, akkor érzem csak a valódi súlyomat. látható nyomokat hagyok a világban. de ügyelek, hogy fontosság mégse váljak, ma sem. a hangos mondatokat másokra bízom. levegőt csak súlytalan logikák idején veszek. a szégyennek nincsen szaga. hője van, ragyogása. azt hiszem a szemérmességtől szűziesebb, izgatóbb dolog a büntudat. aki megsérti a szent tabukat, azt kirekeszti a tág, szűk környezet. de mégsem veti meg, nem undorodik el tőle, egyszerűen tabuvá teszi meg őt is. megszólíthatatlan, érinthetetlen fenségéggé. félelmetes dolog a beavatottság: falubolondja szerep. összekacsintással, fülbesúgással terjed, mint valami félelmes kór. a tabu nevét csak többé nem kimondani! csak nem hívní meg ebédre, ünnepekre! a tabunak nincs családja. barátja. társas összejövetelei. magánya van és keserű belátása. test és érzelem határsértései, kedvenc halálneme. fertőzőbetegsége, meg túl korán kapott halálos sebe van. eleven cigányléte. magyar emlékezete. magyar szülei, még magyarabb nagyszülei. vagy éppen román. sváb. ukrán. lengyel. horvát. azerbajdzsán akárkijei. a kitagadásból nincs visszaút, nincs ellenvarázsige. valami olyasmi ez, mint: „takarodj el a házamból!”. a szavak fehér alapon, fekete hazugságok. tabuvá szentesültem, mozdíthatatlanul. nem tudom még, mit jelent az érinthetlenségem. próbálom újraélni, idézni, de amin egyszer átestem, már nem tud többé pofára ejteni. megérinteni. hűtlenségem lett mára a legnagyobb szégyenem: volt elég erőm elfelejteni nevemet, címemet, vezérlő- és irányítószámaimat. elejtett pillanataimban emlékeztess majd, hogy többé nem, már nem borulhatunk egymás elé, nem imádkozhatunk egymásért büntetlenül.

szívolt

súlyos csöndednek, sajnós, nincsen íze,
 fájdalmaidat mégis vállalom.
 titkainknak meg szennye nincs, se híre,
 s egy szívolt itt maradt az ágyamon.
 tágas lakás morajlik mellkasodban,
 ha kopogtatnék, nyiss ajtót nekem.
 magányom szelíd, de mégis, nézd, ott van,
 hol vér tódul fel minden pénteken.
 a szív vacog, az idő zsibbadt felkar,
 úgy rajongunk, akár a sok tini.
 hogy beláthasd, még egy darabig eltart,
 mert búcsút nem lehet már inteni.
 eget kívánnak a szárnyaid: tedd meg!
 amit adhattam, több mint szép hiba.
 nem kellett volna húsból sem enned,
 bűn tépdés, nincs már isten, sem ima.

Zóna No. 10 – digitális fotó, 2014